

THÂN GIÁO CỦA HÒA THƯỢNG TỊNH KHÔNG

Viết dịch: BBD Pháp Âm Tuyên Lưu

THEO LỜI KỂ CỦA PHÁP SƯ NGỘ ĐẠO

Phần 1

1. Một lần nọ, ngay lúc giờ cơm trưa, vì công việc của đạo tràng nên Hàn Quán Trưởng đã trao đổi với ông chủ công ty kiến trúc rất lâu. Ở trên nhà ăn tầng bốn, lão Hòa Thượng cùng với khoảng mười mấy người xuất gia chúng tôi ngồi đợi ở đó. Ngồi đợi đúng một tiếng rưỡi, cứ ngồi ở đó đợi. Lão Hòa Thượng yên lặng chờ đợi, Ngài cũng không sốt ruột mà chỉ ngồi đợi ở đó. Chúng tôi đều bị sức định của Ngài ảnh hưởng, cũng không cảm thấy đói bụng nữa, mà cứ ngồi ở đó đợi hết một tiếng rưỡi. Ngài làm như vậy là đang dạy học, dạy học chính là từ [những việc] trong cuộc sống Ngài làm ra cho bạn xem, dẫn dắt bạn làm theo. Đợi hết một tiếng rưỡi, từ mười hai giờ đợi đến một rưỡi, Ngài vẫn yên lặng ngồi đợi như thế, mọi người thấy Sư phụ không động nên mọi người cũng chẳng dám động, cứ ngồi ở đó như như bất động, đợi hết chín mươi phút. Sau đó Hàn Quán Trưởng từ từ, từ từ đi xuống. Tuy nhiên sau khi trải qua lần nhẫn nhục đó thì tôi cảm thấy trong tâm rất định, cảm giác tâm có thể an nhĩn. Lão Hòa Thượng chính là dạy chúng ta, thứ nhất là lễ kính chư Phật, phải tôn trọng, bởi vì trong đạo tràng này Quán Trưởng là người lãnh đạo, phải tôn trọng bà, bà vẫn chưa đến ăn, thì mọi người phải đợi bà đến cùng ăn. Thứ hai chính là tu nhẫn nhục, xem coi lòng kiên nhĩn của chúng ta thế nào. Vì vậy, tôi đến Thư Viện cũng học được hạnh nhẫn nhục.

(Trích lục từ bài giảng Phật Thuyết Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh tập 26)

2. Năm xưa khi tôi đến Thư Viện, lão Hòa Thượng Ngài thật sự tu nhẫn nhục, tôi cũng bị hạnh tu nhẫn nhục của Ngài làm cho cảm động. Lão Hòa Thượng rời liên xã Đài Trung, đến Đài Bắc, chí nguyện của Ngài là muốn học giảng Kinh. Gặp được Hàn Quán Trưởng, Hàn Quán Trưởng bèn tìm chỗ, mượn địa điểm cho Ngài. Ban đầu, vẫn chưa có Thư Viện thì tôi đã nghe Kinh rồi, cho nên sự việc này tôi biết rất rõ,

vô cùng gian nan, cũng nhận được sự hộ trì của Hàn Quán Trưởng. Tuy Hàn Quán Trưởng rất nóng tính, nhưng lão Hòa Thượng chỉ cảm niệm ân của bà, không hề ghi nhớ điều oán. Chỗ nào bà đối với Ngài không phải, Ngài trước giờ chưa hề nhắc đến, không nói một câu, chỉ nhớ đến ân của bà. Hết thầy Pháp sư giảng kinh nói về nhẫn nhục, thế nào là nhẫn nhục, [sự nhẫn nhục của] chúng ta hiện nay chẳng thấm vào đâu. Hàn Quán Trưởng thường chỉ vào mặt Ngài mà mắng, Ngài ở trên giảng đài giảng bài, còn bà ở bên dưới chỉ thẳng vào mặt mà mắng. Bà ấy hề nổi giận thì ghê gớm lắm, nắm lấy cổ áo của lão Hòa Thượng lôi xuống lầu, có bao nhiêu Pháp sư có thể chịu đựng được chứ? Có lần vào dịp đầu năm lạy một ngàn danh hiệu Phật, một nữ cư sĩ của đạo tràng chùa Viên Thông chúng ta cãi nhau với Tăng cư sĩ, cả hai người đều khóc rồi đi báo với lão Hòa Thượng. Lão Hòa Thượng đã đánh lễ với Tăng cư sĩ [rồi nói]: “Xin lỗi, do tôi đã dạy đồ đệ không tốt.” Ngài thật sự tu nhẫn nhục. Tôi vốn rất nóng tính nhưng nhìn thấy lão Hòa Thượng tu như vậy, một vị Cao Tăng Đại Đức như Ngài còn nhẫn được như vậy thì chúng tôi có đáng gì đâu chứ? Nhân đó mà tôi bị cảm động, cho nên hiện nay tôi cũng đang miễn cưỡng tu nhẫn nhục.

(Trích lục từ bài giảng Sa Di Luật Nghi – tập 34)

3. Sư phụ Tịnh Không không cho phép chúng tôi đi hóa duyên. Ngày trước ở thư viện Hoa Tạng, khi đó Hàn Quán Trưởng bày ở trên quầy mấy cuốn sổ [ghi tên] những người muốn in Kinh, [hoặc] làm các hạng mục công tác nào đó, còn có một thùng công đức. Về sau Quán Trưởng vãng sanh, sau khi bà vãng sanh chúng tôi dọn đến đường Tín Nghĩa, lão Hòa Thượng không cho phép đạo tràng chúng tôi đặt thùng công đức, cũng không được bày những cuốn sổ đó ra nữa. Sư phụ nói: “Bạn để những cuốn sổ ở đó rõ ràng là muốn đòi tiền người ta, người ta bước vào nhìn thấy cuốn sổ ghi công đức đó, nếu không móc tiền ra thì cũng ngại.” Có lúc phải đưa tiền ra cũng thấy kỳ kỳ, rõ ràng là muốn đòi tiền người khác mà. Cho nên, mấy cuốn sổ ghi công đức của đạo tràng chúng tôi đều bị thu lại cất vào ngăn kéo, cũng không có thùng công đức, như vậy mọi người đến [đạo tràng] sẽ không có áp lực. Trước đây, thư viện của chúng tôi thường xuyên in Kinh, lúc đó tôi phụ

trách việc in Kinh. Có một lần, một cư sĩ nói với tôi: “Pháp sư Ngô Đạo à, lần sau có in Kinh thì xin Ngài cho con hay, con sẽ phát tâm.” Một ngày nọ Sư phụ cầm cuốn Kinh bảo tôi đi in, tôi lập tức cầm lấy điện thoại. Sư phụ nói: “Con làm gì vậy?” Tôi nói: “Có một cư sĩ muốn phát tâm in Kinh, hiện giờ Sư phụ muốn in Kinh, nên con gọi điện báo cho vị ấy, bảo ông ấy phát tâm.” Tôi cảm thấy việc này rất đổi bình thường, không phải tôi hóa duyên nơi ông ấy, mà chính ông ấy nói muốn phát tâm. Sư phụ nói với tôi rằng: “Con đừng gọi điện vội, bộ con muốn đòi nợ người đó hay sao?” Tôi nghe xong ngỡ ngàng, sao lại trở thành đòi nợ được chứ? Là chính họ nói muốn phát tâm mà. Sư phụ khai thị cho tôi rằng: “Không sai, lúc đầu người đó nói với con như vậy, nhưng đã qua một thời gian rồi. Lúc trước, khi người ấy nói với con, có lẽ họ đã chuẩn bị sẵn một số tiền muốn làm việc tốt. Thế nhưng sau một khoảng thời gian, con có chắc là họ vẫn còn số tiền đó không? Hay là đã tiêu vào việc khác rồi? Con phải cân nhắc đến việc này. Nếu trước đây họ nói với con như vậy, khi đó họ có tiền, nhưng sau một thời gian, nếu món tiền đó cần phải dùng gấp vào một việc khác, họ đã dùng vào việc đó trước rồi, thì hiện giờ số tiền đó không còn nữa. Bây giờ con gọi điện cho họ, họ hiện giờ không có số tiền đó, chẳng phải con sẽ khiến người đó rất khó xử hay sao? Con không phải đang đòi nợ thì là gì?” Tôi nói: “Con hiểu rồi, con sẽ không gọi điện nữa, con sẽ để ông ấy chủ động tới nói muốn in Kinh, rồi mới nói với ông ấy việc này. Đây chính là tránh gây áp lực cho người khác.”

(Trích từ bài giảng Tây Phương Xác Chỉ - tập 21)

4. Hai mươi mấy năm về trước, cảnh sát Vương ở cục cảnh sát Đài Bắc của chúng ta đảm nhận công tác phụ đạo cho các cảnh sát, ông phát tâm làm sách nói cho bộ Liễu Phàm Tứ Huấn, tức là mời phát thanh viên chuyên nghiệp của đài truyền hình thu âm bộ này. Cách đây hơn 20 năm, thời đó chỉ có băng cassette, ông đem đi kết duyên khắp nơi, chủ yếu là mang đến trường học. Lúc đó ông phát tâm rất lớn, báo cáo với Hòa Thượng Ân sư của chúng ta, khi đó lão Hòa Thượng đưa cho ông hơn một triệu Đài tệ, toàn bộ đều dùng làm băng thu âm. Làm xong không bao lâu, ông bảo đã đem đi kết duyên hết rồi, bởi vì ông

tặng rất nhanh. Sau đó ông lại đến báo cáo với Sư phụ là hết tiền rồi, cũng đã tặng hết rồi. Sư phụ dẫn tôi đến một ngân hàng tư nhân nhỏ ở Cảnh Mỹ để mở tủ két. Bởi vì tôi có một sư đệ là Pháp sư Ngô Hoàng, hiện đang sống ở HongKong, nhà đất do cha mẹ của thầy ấy qua đời để lại bán được không ít tiền. Thầy ấy không kết hôn, sau khi xuất gia thì đều cúng dường cho Sư phụ. Bởi vì thư viện chúng tôi từng bị trộm đột nhập, cho nên đều đem gửi vào ngân hàng. Sư phụ dẫn tôi đi lấy số tiền đó, toàn bộ hơn hai triệu tệ đều đưa cho cảnh sát Vương thu âm bộ Liễu Phàm Tứ Huấn. Người có thể bố thí giống như lão Hòa Thượng chắc là chỉ có mỗi mình Ngài. Bởi vì Ngài đã tu đạt đến trình độ rồi nên Ngài mới làm được sự bố thí [như vậy], tôi còn lại hơn một triệu tệ đều đưa cho bạn hết. Sự việc này, lão Hòa Thượng của chúng ta xác thật đã làm ra một tấm gương rất tốt, thế nên tôi ít nhiều cũng học được một chút, học được một ít mà vẫn làm chưa đến nơi, thế nhưng cũng có một chút hiệu quả. Ngày nay có thể làm được một chút việc cũng là nhờ học tập được từ lão Hòa Thượng, học bố thí. Trước đây ở thư viện Hoa Tạng có một Ni sư tên Doanh Không, bà xuất gia rất sớm, còn sớm hơn lão Hòa Thượng của chúng ta một năm. Khi đó, bà đến thư viện để học giảng Kinh, bà nói với tôi rằng: “Thầy à, tiền người ta cúng dường cho Thầy, Thầy đừng đem đi bố thí hết mà hãy giữ lại chơi hụi. Sau này Thầy hãy mua một căn nhà, nếu không nhờ may bị Quán Trưởng đuổi ra ngoài thì chỉ có nước đến ga xe lửa mà ngủ thôi”. Về sau tôi nghe Sư phụ giảng kinh, Sư phụ không dạy chúng tôi như vậy, mà Ngài dạy phải nhanh chóng bố thí. Cho nên, tôi không nghe theo lời bà, nhưng cũng cảm tạ ý tốt của bà, tôi vẫn đem hết tiền đi in Kinh, học theo Sư phụ. Về sau bà tham gia chơi hụi thì bị một đồng tu gạt mất, ngày nọ bà đi đòi tiền bọn họ, tôi nói “Ban đầu may mà tôi không nghe lời bà, đi theo bà mà bị họ lừa thì bây giờ có đòi cũng không đòi được.” Vì vậy tôi đã lựa chọn đúng, lựa chọn bố thí. Đến năm nay, tôi đã xuất gia được 30 năm rồi, trước mắt tôi vẫn chưa phải ngủ ở ga xe lửa.

(Trích lục từ bài giảng “Phương pháp sửa lỗi”)

5. Có người tặng cho lão Hòa Thượng của chúng ta những món đồ cổ, như là tranh chữ, đó là bản nguyên tác, là bản gốc. Lão Hòa

Thượng không cần bản gốc đó, mà bản tranh gốc đều đem tặng cho viện bảo tàng, để những người chuyên nghiệp ở nơi đó bảo quản, cho mọi người cùng thưởng thức, Ngài cho rằng cách làm này là tốt nhất. Ngài nói nếu bạn giữ bức tranh gốc đó thì bạn sẽ phải lo lắng, bạn lại sợ đánh mất, sợ thất lạc, sợ bị hỏng, từ sáng đến tối phải bảo quản món đồ đó, thật rắc rối biết bao. Đừng đem chúng cất giữ ở đạo tràng của mình, nhà của mình, bởi như vậy là tăng trưởng tâm tham, không được chấp trước những thứ đó.

(Trích lục từ bài giảng Sa Di Luật Nghi Yếu Lược)